

KULTUR 2. MAR. 2016 KL. 09.17

Børn og blomster i Cisternerne taler både til hoved og hjerte

Eva Koch har indtaget Cisternerne under Søndermarken med børn, valmuer og hvide duer, men det er langt fra så idyllisk, som det lyder.

Trine Ross
trine.ross@pol.dk

Det er ikke nogen let opgave, Eva Koch (f. 1953) er blevet sat på i Cisternerne under Søndermarken i København. For selv om det tidligere vandreservoir udgør et helt fantastisk rum, vil alle de mange gæster, der sidste år besøgte stedet, have svært ved at slå Ingvar Cronhammars geniale greb om lokaliteten ud af hovedet.

Udstilling

Eva Koch: Den drøm om fred.

Cisternerne under Søndermarken.

Åbner i dag og kan ses frem til **30. november**.

Cronhammar skabte en stemning og et sted, der var som et parallelunivers, på én gang funktionelt og sakralt som en katedral, indrettet til tilbedelse af en ukendt guddom. Men Koch går helt anderledes til sagen, selv om også hun arbejder med en dobbelttydighed hele vejen gennem de underjordiske sale.

Det første, man således for alvor mødes af, er en 15 meter lang videoprojektion, der vises direkte på det rå murværk. Derved får videoen tilført en stoflighed, der står i smuk kontrast til de levende billeder af legende børn og marker med valmuer i fuldt flor.

Men det er langt fra den eneste kontrast eller modsætning, man mødes af. Børnene er således gengivet i skæbnesvanger sort-hvid, som man kender det fra de billeder, der er blevet tilbage af krigenes unge ofre. Lige nu leger børnene, men man fornemmer, at den leg kan ende brat og brutalt. At uskylden står for skud.

Sårbare, men stærke

En udstilling, der taler til både hovedet og hjertet, til sanserne og vores viden om samtiden

Valmuerne, der springer ud, blodrøde og i slowmotion, er lige så tvetydige. På den ene side vokser de vildt og stærkt, på den anden side dør de, så snart man forsøger at plukke dem. Og så har valmuer siden Første Verdenskrig været symbolet for de faldne.

Koch lader os forstå, at børn er både sårbare og stærke, præcis som valmuer. De kan hvert sekund dræbes eller sendes på flugt, men de leger alligevel. Også undervejs, sådan som man så det i sommer, da billedet af en dansk betjent i leg med en flygtningepige gik verden rundt.

Selv kender Koch mere til krig og flugt end de fleste, hvilket hun blandt andet beviste tilbage i 2003, da hun indtog X-rummet på Statens Museum for Kunst med videoinstallationen 'Villar'. Omdrejningspunktet for værket var Kochs egen mors historie om flugten fra det borgerkrigshærgede fødeland, Spanien, op gennem Europa til en adoptivfamilie i Norge.

Mon ikke Kochs mor drømte 'Den drøm om fred', der er titlen på udstillingen i Cisternerne? En drøm og en titel, der bliver stadig mere tydelig, som man lokkes længere og længere ind i de underjordiske hulers mørke af en hærske kurrende hvide duer.

LEG. Børnene smiler og leger i sort-hvide videosekvenser, men der er noget skæbnesvangert på færde i Eva Kochs installation i Cisternerne. Foto: Anders Sune Berg

Igen skaber Koch dog en flertydig fornemmelse, for duerne er både (freds)symboler og smittebefængt fjerkræ, tilsyneladende spillevende og ren videoprojektion, frie – og for evigt fanget langt nede under jorden.

Taler til hoved og hjerte

Bagerst i salene kulminerer Kochs vision i et rent drømmesyn, hvor flaksende hvide duer materialiserer sig som lys og bevægelse, når projektionen af dem rammer et gardin af forstøvet vand. Og igen bliver jeg fanget midt mellem forundring over det rent tekniske aspekt af værket og forestillingen om en mytisk fugl, der opstår for øjnene af mig.

Sådan placerer Eva Koch konstant 'Den drøm om fred' et bevægeligt sted mellem realisme og abstraktion, flade og dybde, symbolik og den helt håndgribelige virkelighed. Det er et værk, en udstilling, der taler til både hovedet og hjertet, til sanserne og vores viden om samtiden.

Alligevel kan man ikke som sådan kalde det et politisk værk, i alle tilfælde, hvis et sådant skal repræsentere et standpunkt, for hvem vil stille sig op og sige, at de stemmer for krig og ødelæggelse? Alle drømmer vel dybest set drømmen om fred, selv om verden ikke ændrer sig synderligt af den grund. Og Koch er ikke den, der bøjer løsningerne i neon.

Faktisk peger hun ikke engang på en genkendelig tidsperiode, for valmuerne springer ud hvert eneste forår, og de legende børn er hentet fra forskellige tider. I stedet skaber Koch en drøm, en bøn og et lillebitte håb om, at alting kan blive anderledes.

Og selv om det ikke er let at følge efter Cronhammar, som udstiller i Cisternerne, løser Eva Koch på sin helt egen måde opgaven ganske smukt.